

Hvis selskabet indbetaler acontoskat svarende til den forventede indkomstskat, vil der i ca. halvdelen af årene skulle betales restskat med et tillæg på 10 pct. mens der i den anden halvdel af årene tilbagebetales godtgørelse med 4,2 pct.

Med denne strategi for indbetaling af acontoskat taber selskabet opgjort som årligt gennemsnit ca. 3 pct. af den gennemsnitlige restskat/overskydende skat. Der vindes i gennemsnit 4 pct. det ene år og tabes 10 pct. det næste, dvs. 6 pct. over to år.

Hvis indkomstskatten i gennemsnit er 10 mio. kr. og den gennemsnitlige rest- eller overskydende skat er 1 mio. kr., vil den gennemsnitlige udgift til indkomstskat inkl. tillæg og godtgørelse derfor være 10.030.000 kr., når selskabet indbetaler acontoskat svarende til den forventede indkomstskat.

Som regel kan det derfor betale sig at indbetale mere end den forventede indkomstskat som acontoskat.

Hvor meget mere afhænger af renteudgiften ved at f.eks. at låne det ekstra beløb i banken set i forhold til den forrentning, som opnås hos ToldSkat i kraft af godtgørelsen.

Antages det, at godtgørelsesprocenten for overskydende skat netop modsvarede markedrenten for en tilsvarende likviditetsbinding, vil det være omkostningsfrit for selskabet at indbetale mere i acontoskat – godtgørelsen modsvarede netop renteudgiften ved at låne pengene hertil.

Ved at indbetale tilstrækkelig store beløb som acontoskat kan selskabet dermed omkostningsfrit sikre, at der kun sjældent bliver tale om restskat og dermed undgå restskattetillægget. Dermed falder selskabets årlige udgifter til skat til 10.000.000 kr. – en besparelse på 30.000 kr.

I praksis vil en række forhold lægge en dæmper på det beløb, som det kan betale sig at indbetale som acontoskat.

Selv når markedrenten ligger noget højere end den rente, som godtgørelsesprocenten svarer til – sidstnævnte svarer til ca. 4,5 pct. p.a. opgjort som skattepligtig rente – kan det imidlertid betale sig at indbetale en del mere end den forventede skat.

Den store forskel mellem procentgodtgørelsen på 4 pct. og tillægget på 10 pct. indebærer nemlig en stor ekstraudgift ved at få restskat frem for overskydende skat, mens udgifterne til at forsikre sig herimod – ved at indbetale noget mere for en sikkerheds skyld – er meget beskedne, når forskellen mellem markedrenten og godtgørelsesprocenten er beskedne.

Disse forhold kan – uden at man med rette kan beskyldte selskaberne for spekulation i det lave renteniveau – medføre store overskydende skatter, og dermed udgifter for staten, hvis godtgørelsesprocenten svarer til en højere rente end den staten sparer ved at have den overskydende skat til rådighed i bindingsperioden.

Spm. nr. S 3708

Til skatteministeren (20/6 03) af:

Jacob Buksti (S):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at imødegå, at reglerne om merforrentning af overskydende indbetalinger udnyttes til ren skatte-spekulation?«

Svar (1/7 03)

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

I mit svar på spørgsmål S3707 har jeg redegjort for udviklingen i selskabernes anvendelse af acontoskatteordningen i perioden 1993 – 2003.

Det fremgår heraf, at selskaberne, når de ses under et, siden 1996 stort set uden undtagelse har indbetalt mere i acontoskat end deres indkomstskat, og at det vurderes, at dette ligeledes vil være tilfældet for indkomstårene 2002 og 2003.

Dette betalingsmønster synes således ikke for alvor at være vendt, selv om godtgørelsesprocenten for overskydende skat – af mine forgængere i embedet – er blevet nedsat i takt med det faldende renteniveau.

En mulig forklaring kan som beskrevet i svaret på S 3707 være, at restskattetillægget ikke er blevet nedsat sideløbende med godtgørelsesprocenten.

Den store forskel mellem restskattetillægget og godtgørelsesprocenten giver selskaberne et betydeligt incitament til at indbetale mere i acontoskat end den forventede skat for at undgå restskattetillægget – særligt når skattevæsenets »rente« på overskydende skat nogenlunde svarer til markedrenten, og det derfor ikke er forbundet med de store omkostninger at have penge til gode hos skattevæsenet frem for at nedbringe kassekrediten.

Denne situation forekommer ikke at særlig heldig – hverken for selskaberne eller staten.